

VYSOKÉ LÉTO

(Své ženě a dětem)

Jak v bílém slunci nad pletí
koupáš se v nahé perleti
Mateří krásou rozkvetlá
vstupuješ očím do světla

Prsy jsou poutní místa Tvá
u kterých dítě spočívá
a v každé kapli hrocené
perlí se mléko na stěně
a prosakuje pečeti
bradavky vstalé z okvěti

Cestami naše paže šly
z bloudění svého nesešly
až stezku svého setkání
vlíbaly dlaní do dlaní

Když poprvé jsi čekala
loď ve Tvých bocích přistála
a hloubku v které kotvila
pláž břicha měkce zakryla

Úrodou dvorce ztemněly
z modravých kruhů probděly
do jiter bílých prsů Tvých
úplňkem v příliv naběhlých

Když podáváš prs dítěti
vychází slunce po třetí:
po noci když se rozední
a když mně svítá vědomí

Úroda z pole sklizena
v úvozu cesta zamčena
kde byla plodná zahrada
list břicha zvolna opadá

Kolikrát ještě rozkvetou
měsíčků pole paletou
která jen jednu barvu zná
z růžových výšin v tmavá dna?

Oblosti vln jsou z ramene
v podpaždí Tvoje svážené
kde něžný romboid nade dnem
čerení zamkne v síti svém

Tvůj prs a Tvoje podpaždí
ochranná paže vyváží
ve stříšku pod níž šťastně sní
děťátko naše
poklad dní

Šije je bílý vodopád
ze studně úst na plodný sad
kde míza lásky zvečera
nalévá boky jezera

Lotosy prsů vyvstanou
a skanou plnou fontánou
do dlaní mých a do zraků
když plavu k Tobě na znaku

Děvčátko jež spí vedle nás
přesahá obývaný čas
je v světě s námi mimo nás
úrody příští čistý klas

Obličej zraje v ovoce
zářivým jíním opocen
z výdechu duše v hmotný pel:
posvátným štěstím jsem se chvěl
spatřil jsem Světla jasný stín
zahlédl Výšku ze hlubin

Na břichu zpola v podporu
kadidlo vznáší nahoru
úsměvu svého v pokyvech
úsměvu který začal v snech

Přes všechny hrůzy života
dětská tvář znovu rozkvetá
pusinka Tvá
naše malá
otisk srdce na líc dala

je vlhký retní pečetí
když svineme jej ze pleti
a vložíme mezi práva
kde příkoří přetrvává

Žena je ženou v náznaku
když hmat se koupá ve zraku
hmat nemá v prstech paměti
je svého stisku obětí

Chvilkovou vládu dotek má
od světa v světě zajímá
v úvazek vkládá svobodu
blesk touhy tlumí do svodu

Úsměvem Tvým jsem každý den
holčičko naše probuzen
dáváš mně sílu abych vstal
v brevíři proseb pročítal

čepele hodin řapík dnů
jsou jeho listy které mnu
modliteb vůně jediná
zahradu času prolíná

Až dorosteš do dívčích let
pohádku chci Ti vyprávět
o výšce léta v poledne
kdy ani strom se nepohne

jen poryv zrozen v obilí
k obzoru klasy nachýlí
a nohy cesta do polí
Ti hořkosladce obolí

Dříve než klesne zlatý vůz
do barev láme křišťál drúz
Ty měj však v srdci poledne
předobraz Krista v slunci dne
slunce ve výši zenitu
kdy tma je kdesi v úkrytu
kdy jenom světlý plachý stín
jak laně vchází do houštin

My v apogeu lidských cest
vidíme v ruce spíše pěst
Ty však máš v ruce sevřené
květenství srdce blažené

ručičkou máváš v rychlosti
nad partiturou radosti
dokud se štěstí nezczizíš
o kterém více než my víš

Jsi více z ráje nežli z nás
my dali plátno na kanvas
my nestáli však předlohou
když Bůh k nám seslal duši Tvou

Ovocné stromy plodných let
jsou zatím v Tobě jenom květ
jsi hudby srdce ozvěna
dříve než píseň zrozená

Dozríváš zvolna do světa
na tváři srdce paleta
nanáší v rychlých impresích
v májových sprškách žal i smích

Život je krátký jako den
jsem Tvého jitra účasten
jak vzdechy hodin v týdnu let
tak malý je i velkých svět

vtopený v tichá jezera
paměti rána - večera
v zrcadla počtu hvězdných let
jež vítr smývá v bezpočet

Mluvím o kouzlu hladiny
ať dní se nebo končí dny
kdy v stříbrošedi rybníka
hloubka i výška zaniká

kdy v obraz vodní tišiny
slétají ptáci z výšiny
a skelné střepy zčeření
zataví vlny bez pěny

Naslouchám srdci pod prsem
jímž mluví ke mně plodná zem
praskotem klasů - střídáním
zimy a léta

nocí
dní

z nich jeden akord stále zní
rozsahem první

poslední
bohatství ticha
strůjce slov
v mlčení rtů i stavbě strof

vrací se k Sobě od Sebe
ze středu Země na nebe
plnost každého prostoru
jediný obraz ve vzoru

dech který v sobě nese dech
zrychlení světla na křídlech
bezčasí

rozměr milosti
přemírá vlastní plnosti

setkání
nerozloučení
úkryt
neodloučení

celek jenž z celku sčítá se
květ kmitů v tónech na hlase
úderu klidu
bouře tich
jediný akord znělý v nich

syntéza v každém rozkladu
obroda v každém úpadu
štěpnice sadů
atomů
úroda z pólů
ze stromů

oběť i štěstí života
přístav kde bouře ztroskotá
cíl který dává cestám směr
zárodek jitra v podvečer

proud-nositel i hmoty dřev
náústek srdce na píseň
píseň mé duše
přítomnost
tajemná zřejmost
příčinnost

Vesmír je pouze zázemí
pro rozptýl lidské ozvěny
je archiv Země ve sférách
soustav pro mundi opera

jazyček vah při zrodu nov
v kterých se ztaví krutost slov
kam padá zvěrstev

válek
zrad
poluce tíží v černý hrad

tunelem hrůzy dospěje
ze světů svět do naděje
kde každý fragment prstenu
má v Lásce kružbu spojenu...

Tvar hroznu vína ze hroznů
odlitky chrámů ze zvonů
vektory letu ptáků

včel
kameny potu hvězdám z čel

vše marně tyčí hranice
za srdcem vesmír ztrácí se
za humnem bytí zahrada
je v plodech sobě ohrada

v mušli každého semene
je moře času sevřené
oceán vůní
větru hlas
v zrcadle květů soudce krás

v beztíži světla žáru věs
let včely z úlu s rojem hvězd
ze světů svět

ten jediný
na slabém stonku květiny

Je ještě jiný
temný svět
hledišťe opon
květná sněť
formičky ducha
návěstí
jak dojít křivě ke štěstí

lež která nemá tvářnost lži
poprašek hloubky na louži
nitečky vůle na loutkách
převleky zásad na poučkách

zprznění touhy bezmocí
bezruké dání pomoci
osení které nezletí
podoby otců na děti...

Jak ovce denně na jatka
jdou lidé za kus pozlátka
úsměvu

slibu
doteku
své viny mají ve vleku

naději mají před sebou
jezdce dní s mocnou ostruhou
proto i davy semenné
chovají símě vznešené

klíčení klíčů žalářních
úrodu srdcí v tajných žních
prostření tváře v čistý smích
agape činů šlechetných

vzrůstáme – stromy domova
bolestné orby osnova
na roubech světa kořeny
svědomí země v podzemí

koruny cest a úvozů
cimbuří jejich ochozů
strážci na samém pomezí
rodící mluvu odezvy

i tam kde silou maalstromu
padají hvězdy ze stromu
zachytí

Dítě
ruka Tvá
do dlaně zralost jablka

jablka Země planety
s královstvím české renety
s pohádkou řeči

národa
kam patří naše úroda

Synáčku
obě děvčátka
víme jak vzniká pohádka
vy jste sladké prodloužení
našich prvních políbení

buďte i jejich závěrem
až tma se setká s večerem
nás až z kříže lidství sňaté
v záři léta poznáváte

v chuti mízy čistých přání
v proslunění pousmání
v pravdě vlastních slov a činů
v chlebu vyšlém z Božích mlýnů

v srdci klidu v touze duše
v živné střídě chleba verše
v soli země dané Hosti
jež Bůh přijal do radosti

+

/Vysoké léto/